

Arrest

nr. 119 295 van 20 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 16 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. VANDEVOORDE loco advocaat M. OGUMULA en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 maart 2013 en heeft zich vluchteling verklaard op 28 maart 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 april 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 juni 2013.

1.3. Op 25 november 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u geboren op 1 september 1986 te Nagaa Hammadi, een stad in de provincie Qena. U stelt een orthodox christen te zijn en bent ongehuwd. In 2008 behaalde u een diploma aan de Faculteit Handel van de Ain Shams Universiteit in Cairo. Vermits u werkloos bleef, viel u na uw studies terug op de financiële steun van uw ouders. Gedurende het eerste jaar, surfte u gewoon wat op het internet en ging u uit met vrienden. Omdat u eigenlijk niets deed en u zich verder in uw geloof wou verdiepen, startte u vanaf oktober 2009 met vrijwilligerswerk voor de kerk. Iedere vrijdag en zondag begeleidde u een dertigtal kinderen op de bus op weg van thuis naar de kerk en terug. Gedurende de rest van de week ging u naar de kerk om te bidden of communiceerde u met uw vrienden via internet. Hoewel u tot geen enkele politieke partij behoort, nam u in 2010 en 2011 wel deel aan enkele demonstraties, hetzij naar aanleiding van de ontvoering van Kopten, hetzij naar aanleiding van de Egyptische revolutie (2011). Op 30 december 2012 bevond u zich samen met uw vriend, M.(...) S.(...) F.(...), op de bus toen de chauffeur onderweg werd gestopt door een auto. Twee gewapende mannen stapten uit. Het betrof S.(...) F.(...) A.(...) M.(...) en T.(...) M.(...) A.(...)-F.(...) M.(...), in de buurt beter bekend als leden van de "Azab Al Ikhwan Al Moslimin" (het Moslimbroederschap), volgens u een bende onder leiding van M.(...) S.(...). Zij maakten het raam van de bus stuk en bedreigden jullie met een geweer. Als jullie niet zouden stoppen met jullie activiteiten – de mensen van hun groepering waren op de hoogte - en jullie zich binnen de twee dagen niet zouden bekeren tot de islam, dan zouden ze jullie doden. Omdat u in shock verkeerde, zei u zelf niets. De buschauffeur nam het woord, excuseerde zich en verzekerde de twee moslims dat dit in orde zou komen. Nadien gingen de twee gewapende mannen weg en reden ook jullie door. Aanvankelijk nam u deze dreigementen niet ernstig. Gedurende vier dagen bleef u gewoon thuis en verliet u het huis louter om naar de dokter te gaan. Maar op 3 januari 2013 werd uw vriend, M.(...) S.(...) F.(...), ontvoerd, zo vernam u van zijn ouders. Waarschijnlijk werd hij ergens onderweg naar zijn werk in de aluminiumfabriek meegenomen. Met de bedreiging op 30 december 2012 in het achterhoofd, vreesde u zelf eveneens ontvoerd te worden en achtte u het noodzakelijk te vluchten. Omwille van deze problemen dook u van 6 januari 2013 tot 20 maart 2013 onder in de abdij van El Shajeeb, zo'n twintig kilometer van Luxor. Vandaaruit vertrok u op 20 maart 2013 via Hurghada naar Cairo, waar u de nacht doorbracht in een kerk. De volgende dag nam u het vliegtuig in de luchthaven van Cairo. U reisde legaal met uw eigen paspoort en een geldig Schengenvisum. In Rome stapte u over op het vliegtuig richting Malta. Twee dagen later nam u het vliegtuig richting België. Op 24 maart 2013 kwam u aan in België, waar u vier dagen later asiel aanvraagde.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, uw originele rijbewijs, een medisch attest, een attest van het leger, uw originele geboorteakte, de originele geboorteaktes van uw ouders, een origineel attest afkomstig van de priester van uw orthodoxe kerk, een elektronische verklaring van de aartsbisschop van de kerk van uw stad en een USB-stick.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u onvoldoende ernstige elementen aanhaalt op basis waarvan kan worden gesteld dat u in Egypte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u voor 30 december 2012 geen problemen heeft gekend. Vervolgens moet worden vastgesteld dat er met betrekking tot de bedreiging op 30 december 2012 toch twijfels rijzen. Zo is het opmerkelijk vast te stellen, dat u, die door gewapende mannen werd bedreigd dat u zich binnen de twee dagen moest bekeren of zou gedood worden, verklaart dat u deze bedreiging niet zo ernstig nam en de dagen volgend op de bedreiging gewoon thuis blijft wonen. Dat u een dergelijke bedreiging niet ernstig nam en gewoon thuis bleef wonen, ook nadat de deadline om u te bekeren was verstreken, doet de wenkbrauwen fronsen. Een dergelijke houding en gedrag valt moeilijk te rijmen met de bedreiging die u zou hebben ondergaan.

Voor zover er toch enig geloof kan worden gehecht aan deze bedreiging, er dient te worden vastgesteld dat u voor 30 december 2012 nooit problemen heeft gekend. Meer nog, behoudens de bedreiging die u op 30 december 2012 ontving, kende u persoonlijk geen concrete problemen meer. Evenmin kan u enige concrete aanwijzingen opgeven dat u sindsdien persoonlijk wordt gezocht met het oog op vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Ook uw familie kende geen problemen meer sinds uw vertrek uit uw dorp (CGVS, p. 24, pp. 28-29).

De enige aanwijzing voor uw voorgehouden vrees die u opgeeft is dat uw vriend M.(...) op 3 januari 2013 ontvoerd zou zijn. Hieromtrent moet echter worden vastgesteld dat u, hoewel u deze

ontvoering nu aanhaalt als aanleiding voor uw beslissing Egypte te verlaten, er met geen woord over heeft gerept bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Nochtans verklaarde u bij aanvang van het gehoor op het CGVS dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u alle belangrijke elementen had verteld bij het invullen van de vragenlijst (CGVS p.2). Dat u dit niet vermeldde, hoewel u het nu aanhaalt als aanleiding voor uw beslissing te vluchten, doet in ernstige mate twifelen aan uw bewering dat de vriend met wie u samen werd bedreigd, vier dagen later werd ontvoerd.

Bovendien moet worden vastgesteld dat de het artikel van de website Tahrinnews (dd. 13/1/2013) dat u voorlegt en waarin er inderdaad sprake is van een ontvoering van een zekere M.(...) S.(...), de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierbij betrokken te zijn, ondergraaft. Gevraagd of u nog informatie heeft over M.(...), blijkt u niets te kunnen opgeven. Vreemd genoeg stelt het artikel wel dat er losgeld is gevraagd. Dat u, die verklaart dat de ontvoering van M.(...) een aanwijzing is voor uw eigen vrees, dit niet aanhaalt gevraagd naar nieuws over uw vriend, is wel zeer opmerkelijk. Bovendien valt ook uw laconieke houding ten overstaan van het lot van M.(...) op. Gevraagd of u zich bij iemand heeft geïnformeerd over zijn lot, komt u niet verder dan te stellen dat u het uw ouders heeft gevraagd en dat zij niets weten (CGVS p.24). Dat u niet meer moeite zou hebben gedaan om via anderen meer te weten te komen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van uw vrees. Immers, indien zijn ontvoering zou gelinkt zijn met uw persoonlijke situatie, is informatie over zijn lot is immers van essentieel belang om een correcte inschatting te maken van uw eigen risico op vervolging. Bovendien slaagt u er niet in uiteen te zetten waarom uw vriend wél ontvoerd werd en u niet. U stelt dat hij onderweg naar zijn werk in de aluminiumfabriek kon opgepakt worden. U gevraagd te preciseren waarom hij dan precies ontvoerd werd, antwoordt u juist hetzelfde. U nogmaals doorgevraagd waarom u denkt dat zij hem en niet u ontvoerd hebben, haalt u aan dat zij ook van plan waren u te ontvoeren en u daarom bent ondergedoken (CGVS, pp.23-24). Hadden de Moslimbroeders u werkelijk willen ontvoeren, dan hadden zij hier echter meermaals de kans toe. Sinds hun initiële bedreiging ging u immers nog tot zes keer toe naar de dokter ging. Naar eigen zeggen was u omwille van psychologische redenen in behandeling van 1 tot en met 6 januari (CGVS, p.5 & 28).

Daarenboven moet worden vastgesteld dat uw reactie op de ontvoering van M.(...), evenmin kan overtuigen dat u dit interpreteerde als een aanwijzing dat u zelf gevaar liep. Zo bleef u ook na zijn ontvoering nog twee à drie dagen thuis. U verliet uw huis immers pas op 6 januari. Bovendien nam u zelfs nog tot drie dagen na de ontvoering van uw vriend het risico om in het openbaar te verschijnen, namelijk om naar de dokter te gaan. Zulk gedrag laat andermaal weinig ruimte geloof te hechten aan de door uw beweerde vrees voor vervolging.

Verder moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over gelijkaardige problemen die anderen zouden hebben gekend, weinig overtuigend zijn. Zo haalt u aan dat ook andere christenen in uw dorp werden gedwongen zich te bekeren. U kan echter geen concrete voorbeelden geven. Nochtans zou uw vader hierover hebben verteld en zou u hierover informatie hebben gevonden op internet (CGVS p.20-21). Meer algemeen gevraagd naar mensen in een gelijkaardige situatie als de uwe, verklaart u dat er in het klooster waar u ondergedoken was, nog drie andere dorpelingen zaten die problemen hadden. U kent deze personen bij naam en doorgevraagd over hun problemen, blijkt u plots wel te weten dat ze werden gedwongen zich te bekeren (CGVS p.21). Waarom u dan eerder verklaarde geen namen te kennen, is niet duidelijk. Bovendien blijkt dat, hoewel u samen met hen zou ondergedoken hebben gezeten in het klooster, u niet op de hoogte bent van de verdere afwikkeling van hun problemen. Het enige dat u weet is dat ze ook het land zouden verlaten (CGVS p.22).

Voorts komt de oprechtheid van uw asielaanvraag aanzienlijk in het gedrang doordat u aangeeft uw paspoort en uw vliegtuigtickets te hebben weggegooid eens u in België was aangekomen (CGVS, p.6). Van iemand die verzoekt om internationale bescherming kan niet worden verwacht dat hij het onderzoek door de asielinstanties verhindert door persoonlijke documenten te vernietigen die staven wie je bent en vanwaar je komt. Dat u uw paspoort bewust weggooit, ondergraaft u uw algehele geloofwaardigheid. U gevraagd waarom u dit deed, beweert u enerzijds dat de smokkelaar het u had aangeraden en anderzijds dat u het voor uzelf voordelig achtte zodat u niet zou kunnen worden teruggestuurd naar Caïro. Deze redenen bieden geen overtuigende verschoning, te meer omdat u eens in België besloten heeft uw identiteitskaart daarentegen wel bij te houden. U gepolst naar waarom u dat deed, geeft u aan te willen kunnen bewijzen dat u Egyptenaar bent. Dat het risico dat u zou worden weggestuurd zo toch ook bestond, kan u niet afdoende weerleggen (CGVS p.7).

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding

geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, is toegenomen; is het aantal christelijke slachtoffers tot op heden erg beperkt gebleven. Hierbij dient wel opgemerkt te worden dat de Egyptische overheid geregeld in gebreke blijft om aan de christenen de nodige bescherming te bieden. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt Egypte te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte - Situation sécuritaire actuelle - dd. 10 oktober 2013) blijkt dat er heden in Egypte geen sprake is van internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn er uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Hierbij vielen ook burgerdoden onder de betogers te betreuren. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er recent enkele terroristische aanslagen gepleegd waarbij de politie en het leger gevisieerd werden. Dit type geweld concentreert zich echter in de Sinai en het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Verder komt het in de Sinai soms tot een gewapend treffen tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten. Het geweld waarvan actueel sprake in Egypte is incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de door u voorgelegde documenten dient te worden vastgesteld dat deze bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag niet kunnen wijzigen. Uw originele identiteitskaart, uw originele rijbewijs, de originele geboorteaktes van uw ouders hebben betrekking op uw identiteit, uw gezin en uw opleiding en dit zijn gegevens die hier niet ter discussie staan. Ook het attest van het leger doet geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Het medisch attest dd. 7/1/2012 over uw psychische problemen (last van zenuwen, nachtmerries) kan bovenstaande appreciatie van uw dossier wijzigen. Enerzijds kan een dergelijk attest geen bewijs vormt van de oorzaken voor psychische problemen. Evenmin kan een dergelijk attest van begin 2012 uitspraak doen over uw psychologische toestand heden ten dage. Wat betreft de verklaringen afkomstig van de priester en de aartsbisschop van de orthodoxe kerk in uw dorp; dit zijn geen officiële documenten. Bovendien hebben deze verklaringen een gesolliciteerd karakter en kunnen zij aldus niet gelden als objectief bewijsstuk. De door u voorgelegde USB-stick bevat tenslotte enkele foto's van enkele zwaargewonde personen en drie links naar websites. De foto's hebben geen toegevoegde waarde aangezien u zelf niet op de beelden staat. De inhoud van de websites waarnaar verwezen wordt, zijn niet van die aard dat zij de eerder aangehaalde motiveringen kunnen weerleggen. Behoudens de vermelding van de ontvoering

van M.(...) S.(...) F.(...) op 3 januari 2013 kunnen zij uw persoonlijke relaas evenmin staven aangezien de inhoud ervan voorts betrekking heeft op de situatie van anderen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, voert verzoeker aan dat hij aan de voorwaarden voldoet om als vluchteling te worden erkend in de zin van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Hij verduidelijkt dat de vrees voor zijn leven wijst naar zijn persoonlijke en psychische toestand en dat deze vrees wijst op een bewustzijn van het risico in Egypte vervolgd en gedood te worden door gewapende mannen die hem vroegen om zich binnen de twee dagen te bekeren. Gezien de bedreiging waarmee hij werd geconfronteerd, had verzoeker naar eigen zeggen geen andere keuze dan zijn land van herkomst te ontvluchten. Hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar zijn land van herkomst aangezien hij aldaar niet kan rekenen op de bescherming van de nationale en lokale autoriteiten. Verzoeker vervolgt dat hij in Egypte geen intern vluchtalternatief heeft en dat hij niet kan rekenen op de bescherming van zijn gezin aangezien zijn familie machteloos is geworden. Verzoeker meent dat hij derhalve aannemelijk heeft gemaakt dat hij een doelwit is en dat hij zich kan beroepen op een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève en de vreemdelingenwet.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, voert verzoeker aan dat *in casu* de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de bestreden beslissing beperkt tot zeer lichtzinnige overwegingen en het duidelijk is dat de bestreden beslissing niet naar recht werd gemotiveerd en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot een onredelijk besluit is gekomen. Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om een aantal weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich beperkt tot lichtzinnige overwegingen van de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt dat het willekeurig geweld in zijn regio van herkomst aanhoudend van aard is en dat de veiligheid en de fundamentele mensenrechten van Koptische christenen tot op heden zwaar worden aangetast. Verzoeker laakt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten onderzoek te doen of er een schending kan zijn van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de vreemdelingenwet, dit in het kader van de systematische en ingrijpende geweldplegingen tegen Koptische christenen. Verzoeker meent dat niet in twijfel kan worden getrokken dat hij in Egypte het reële risico loopt om steeds onmenselijk en vernederend behandeld te worden en dat er in Egypte geen intern vluchtalternatief meer is. Hij wijst erop dat in de bestreden beslissing niet in vraag wordt gesteld dat Koptische christenen op heden in Egypte systematisch worden vervolgd door Moslimbroeders. Evenmin wordt betwist dat hij tot de christelijke minderheid in Egypte behoort en dat hij religieuze activiteiten voor zijn kerk heeft uitgevoerd. Het is verzoeker dan ook een raadsel waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het opmerkelijk is vast te stellen dat hij, die door gewapende mannen werd bedreigd dat hij zich binnen de twee dagen moest bekeren of zou gedood worden, verklaart dat hij deze bedreiging niet zo ernstig nam en de dagen volgend op de bedreiging gewoon thuis blijft wonen, (ii) hij voor 30 december 2012 nooit problemen heeft gekend, hij behoudens de bedreiging die hij op 30 december 2012 ontving geen concrete problemen meer kende, hij evenmin enige concrete aanwijzingen kan opgeven dat hij sindsdien persoonlijk wordt gezocht met het oog op vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie en ook zijn familie geen problemen meer kende sinds zijn vertrek uit zijn dorp, (iii) hij bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen

woord heeft gerept over de ontvoering van zijn vriend M., hoewel hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze ontvoering aanhaalt als aanleiding voor zijn beslissing Egypte te verlaten, (iv) hij geen informatie kan opgeven over zijn vriend M. terwijl het door hem neergelegde artikel van de website Tahrinnews stelt dat er losgeld is gevraagd, het gegeven dat hij niet meer moeite zou hebben gedaan om via anderen dan zijn ouders meer te weten te komen over het lot van M. afbreuk doet aan de geloofwaardigheid en de ernst van zijn vrees en hij er bovendien niet in slaagt uiteen te zetten waarom zijn vriend wél werd ontvoerd en hij niet, (v) hij ook na de ontvoering van M. nog twee à drie dagen thuis bleef en hij bovendien nog tot drie dagen na de ontvoering van zijn vriend het risico nam op in het openbaar te verschijnen, namelijk om naar de dokter te gaan, gedrag welk evenmin kan overtuigen dat hij de ontvoering van M. interpreteerde als een aanwijzing dat hij zelf gevaar liep, (vi) zijn verklaringen over gelijkaardige problemen die anderen zouden hebben gekend weinig overtuigend zijn, zoals wordt toegelicht, (vii) de oprechtheid van zijn asielaanvraag voorts aanzienlijk in het gedrang komt doordat hij aangeeft zijn paspoort en zijn vliegtickets te hebben weggegooid eens hij in België was aangekomen, (viii) hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, (ix) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (x) de door hem voorgelegde documenten de appreciatie van zijn asielaanvraag niet kunnen wijzigen, zoals omstandig wordt uiteengezet.

2.4.2. Gelet op bovenstaande motieven kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich zou beperkt hebben tot lichtzinnige overwegingen. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 25 november 2013 (CG nr. 1312543), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

2.5.1. Vooreerst betwist verzoeker de overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zou hij de bedreiging van de gewapende mannen niet ernstig hebben genomen. Verzoeker laat gelden dat hij de dag waarop hij in de bus door gewapende mannen werd tegengehouden onder de indruk was van de gewapende aanval en dat hij na de bedreiging ondergedoken is bij de kerk. Volgens verzoeker blijkt hieruit dat hij het dreigement van de mannen wel degelijk ernstig heeft genomen.

Met dergelijk verweer slaagt verzoeker er allerm minst in afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze oordeelt als volgt: *“(...) Zo is het opmerkelijk vast te stellen, dat u, die door gewapende mannen werd bedreigd dat u zich binnen de twee dagen moest bekeren of zou gedood worden, verklaart dat u deze bedreiging niet zo ernstig nam en de dagen volgend op de bedreiging gewoon thuis blijft wonen. Dat u een dergelijke bedreiging niet ernstig nam en gewoon thuis bleef wonen, ook nadat de deadline om u te bekeren was verstreken, doet de wenkbrauwen fronsen. Een dergelijke houding en gedrag valt moeilijk te rijmen met de bedreiging die u zou hebben ondergaan. (...)”* en *“Daarenboven moet worden vastgesteld dat uw reactie op de ontvoering van M.(...), evenmin kan overtuigen dat u dit interpreteerde als een aanwijzing dat u zelf gevaar liep. Zo bleef u ook na zijn ontvoering nog twee à drie dagen thuis. U verliet uw huis immers pas op 6 januari. Bovendien nam u zelfs nog tot drie dagen na de ontvoering van uw vriend het risico om in het openbaar te verschijnen, namelijk om naar de dokter te gaan. Zulk gedrag laat andermaal weinig ruimte geloof te hechten aan de door uw beweerde vrees voor vervolging.”*, vaststellingen en overwegingen welke dan ook onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.5.2. Waar hem wordt verweten dat hij bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gerept over de ontvoering van zijn vriend M., hoewel hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze ontvoering aanhaalt als aanleiding voor zijn beslissing Egypte te verlaten, voert verzoeker aan dat het algemeen gekend is dat asielzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans niet krijgen om grondig informatie over alle aspecten van hun asielmotieven weer te geven. Verzoeker stelt dat hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd om een samenvatting van het hoofdprobleem te geven en dat hij bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de gelegenheid zou krijgen om in detail zijn asielmotieven uiteen te zetten. Verzoeker stelt niet verantwoordelijk te zijn voor de werkwijze van de Dienst Vreemdelingenzaken en meent dat hij hiervoor niet gestraft hoeft te worden. Hij vervolgt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trouwens het forum is waar asielzoekers de mogelijkheid hebben om alle aspecten van hun asielmotieven uit de doeken te doen. Een asielzoeker die geen kennis heeft van de werkwijze van de Dienst Vreemdelingenzaken en die met de vraag wordt geconfronteerd om zijn/haar problemen zo kort mogelijk te houden, heeft geen andere keuze dan de instructies van de dossierbeheerder van de Dienst Vreemdelingenzaken op te volgen, aldus nog verzoeker.

Opnieuw overtuigt verzoeker geenszins. De Raad stelt vast dat aan verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op algemene wijze werd gevraagd om kort een overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of risico. Verzoeker verklaarde op dit ogenblik slechts: *“Van jongsaf deed ik vrijwillig werk voor de kerk. Na het behalen van mijn universitair diploma begon ik vrijwillig te werken als busbegeleider voor de kerk. Mijn taak bestond in het op- en afhalen van kinderen die de catecheselessen volgden op zondagen. In de kerstperiode werd ik op straat aangesproken door 2 moslimwijkgenoten genaamd S.(...) F.(...) A.(...) en T.(...) M.(...) A.(...) M.(...). Zij bewonderen mijn inzet voor de kerk en wilden mij bekeren tot de Islam. Ik mocht van hen niet weigeren, anders zou ik gedood worden. Ik besloot het land te verlaten. Ik heb geen klacht ingediend tegen deze personen, aangezien de christen toch niet worden geholpen met dergelijke problemen.”* (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst CGVS, p. 4). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk de kans kreeg om zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, haalde verzoeker tijdens zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de ontvoering van zijn vriend M. aan als directe aanleiding voor zijn beslissing Egypte te verlaten (administratief dossier, stuk 5, p. 14). Dat hem gevraagd werd om het kort te houden, kan niet worden aanvaard als afdoende reden voor het niet vermelden van dit element op de Dienst Vreemdelingenzaken. Immers, niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn relaas zoals zijn directe vluchtaanleiding bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden. Het is niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen en dat hij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht en correct zijn. Hij verklaarde hierbij dat het verslag hem werd

voorgelezen in het Arabisch, dat hij niets meer aan zijn verklaringen wenste toe te voegen en dat hij geen bijkomende opmerkingen had (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst CGVS, p. 4).

Bovendien had verzoeker nog ter gelegenheid van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de kans om zijn bezwaren te uiten aangaande het verloop van het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken, mogelijkheid waarvan hij evenmin gebruik heeft gemaakt. De Raad leest immers in dit verband in het gehoorverslag: *“Hoe is het eerste interview op DVZ verlopen? Het was goed. Heeft u er alle redenen verteld die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek? Ja, ze hebben me gevraagd om alles kort te vertellen. Maar heeft u de belangrijkste zaken verteld? Ja”* (administratief dossier, stuk 5, p. 2-3).

Verzoeker geeft aldus geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een dermate belangrijke element in zijn relaas zodat deze omissie zijn algehele geloofwaardigheid verder op de helling zet.

2.5.3. Tot slot verwijst verzoeker naar zijn gehoorverslag waar hij duidelijk heeft gemaakt dat zijn vriend M. op 3 januari 2013 werd ontvoerd. Verzoeker stelt dat hij in zijn land van herkomst heeft rondgevraagd teneinde informatie over M. te bekomen. Helaas is er geen spoor van M. en heeft zelfs zijn familie geen informatie over hem. Verzoeker stelt vanuit België geen mogelijkheid te hebben om informatie omtrent M. te verzamelen. Gezien voormelde onmogelijkheden, spreekt het volgens verzoeker voor zich dat hij weinig informatie omtrent M. heeft.

Andermaal kan verzoeker bezwaarlijk ernstig worden genomen. Uit verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat hij niet alleen met zijn ouders maar tevens met een paar vrienden in Egypte contacten onderhoudt en dat hij vanuit België de situatie in Egypte opvolgt via facebook en internet, in het bijzonder via christelijke sites (administratief dossier, stuk 5, p. 3 en p. 30). Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volhouden dat hij vanuit België geen mogelijkheid zou hebben om informatie omtrent M. te verzamelen. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze oordeelt als volgt: *“(…) Bovendien valt ook uw laconieke houding ten overstaan van het lot van M.(…) op. Gevraagd of u zich bij iemand heeft geïnformeerd over zijn lot, komt u niet verder dan te stellen dat u het uw ouders heeft gevraagd en dat zij niets weten (CGVS p.24). Dat u niet meer moeite zou hebben gedaan om via anderen meer te weten te komen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van uw vrees. Immers, indien zijn ontvoering zou gelinkt zijn met uw persoonlijke situatie, is informatie over zijn lot is immers van essentieel belang om een correcte inschatting te maken van uw eigen risico op vervolging. (...)”*

Met het verweer in het verzoekschrift biedt verzoeker overigens niet de minste verklaring voor het feit dat hij tijdens zijn gehoor geen informatie kon geven over het lot van zijn vriend M. terwijl het door hem neergelegde artikel van de website Tahrinnews stelt dat er losgeld is gevraagd, noch voor het gegeven dat hij er niet in slaagt te verduidelijken waarom zijn vriend wél werd ontvoerd en hij niet.

2.5.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing waar wordt uiteengezet dat zijn verklaringen over gelijkaardige problemen die anderen zouden hebben gekend weinig overtuigend zijn en dat de oprechtheid van zijn asielaanvraag voorts aanzienlijk in het gedrang komt doordat hij aangeeft zijn paspoort en zijn vliegtickets te hebben weggegooid eens hij in België was aangekomen, ongemoed laat. De pertinente motieven dienaangaande, die steun vinden in het administratief dossier, worden door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.5.5. Evenmin wordt enig verweer gevoerd tegen de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

2.5.6. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in voorliggend verzoekschrift voor het overige in wezen beperkt tot het louter poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het herhalen van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij deze bevindingen echter niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor

vervolging niet aannemelijk maakt. Verzoekers verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Gelet op het geheel van de motieven zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoekers relaas zoals hij het schetst in zijn geheel genomen niet plausibel is. Derhalve wordt geen enkel geloof gehecht aan het door verzoeker opgediste relaas. De uitgebreide motivering op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven blijft onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar verzoeker nog aanhaalt dat het volstaat om het bestaan van objectieve feiten aan te wijzen die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn betoog voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaanvraag, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen dienstig verweer voert tegen de vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze oordeelt als volgt: *"Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt."* Zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, maakte verzoeker doorheen zijn gehoor geen gewag van dergelijke problemen. De loutere stelling dat de fundamentele mensenrechten van Koptische christenen tot op heden zwaar worden aangetast volstaat niet om voorgaande appreciatie om te buigen.

2.6.2. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker betwist deze beoordeling en wijst op de systematische en ingrijpende geweldplegingen tegen Koptische christenen. Hij benadrukt in dit verband dat in de bestreden beslissing niet in vraag wordt gesteld dat Koptische christenen op heden in Egypte systematisch worden vervolgd door Moslimbroeders.

Met het betwisten van de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie van Koptische christenen in Egypte en het citeren van een passage uit de bestreden beslissing brengt verzoeker evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort. Zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat, hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd is toegenomen, het aantal slachtoffers relatief laag is vergeleken met het aantal aanvallen. De aanvallen zijn dan ook voornamelijk gericht op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. In het merendeel van de gevallen kwam noch het leger, noch de politie – die in sommige gevallen tegelijkertijd zelf werd aangevallen – tussenbeide. De Egyptische autoriteiten zijn er thans evenwel in geslaagd de controle te heroveren over een aantal steden die na 14 augustus 2013 werden gecontroleerd door de Islamisten. Zo namen het leger en de politie op 16 september de controle over in de stad Delga in de provincie El Minya. Pro-Mursi militanten die een maand lang gewapend de stad controleerden en er de veiligheid van de Koptische bevolking bedreigden, werden gearresteerd. Op 19 september werd ook in de stad Kerdassa een aanval gelanceerd tegen de Islamisten die de stad sinds 14 augustus bezet hielden. 140 verdachten worden gezocht in deze stad, waar elf politieagenten omkwamen bij een aanval op het politiecommissariaat op 14 augustus (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013, p. 8-9, p. 11-13 en p. 16 en COI Focus Egypte – Situation des chrétiens van 26 september 2013, p. 18-20 en p. 22-23).

Gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat dit besluit niet correct zouden zijn.

2.7.1. Gelet op de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette asielmotieven, toont hij evenmin aan dat hij wordt vervolgd of gevisieerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.7.2. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in

Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met het louter poneren dat het willekeurig geweld in zijn regio van herkomst aanhoudend van aard is brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Niettegenstaande uit het geheel van informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie in Egypte erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen, dat grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president waarbij ook burgerdoden te betreuren vielen, dat er recent in de Sinai enkele terroristische aanslagen werden gepleegd waarbij de politie en het leger gevisieerd werden en dat het in de Sinai soms tot een gewapend treffen komt tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten, kan hieruit niet worden besloten dat de actuele situatie in Egypte er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van vornoemd artikel. Gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.7.3. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekers bewering als zou er geen onderzoek zijn verricht naar de toepassing van de regelgeving omtrent de subsidiaire bescherming, feitelijke grondslag mist. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende onderzocht of gemotiveerd zou zijn.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.9. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over te maken voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS